

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 5Cdo/36/2020
Identifikačné číslo spisu: 2215200169
Dátum vydania rozhodnutia: 15.12.2020
Meno a priezvisko: JUDr. Jana Bajánková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:2215200169.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Bajánkovej a členov senátu JUDr. Ing. Jána Gandžalu, PhD. a JUDr. Viery Petrikovej, v spore žalobkyne Alektum, s. r. o., (pôvodne - ALEKTUM INKASSO s. r. o.), so sídlom v Piešťanoch, Krajinská cesta 32, IČO: 44 721 587, zastúpenej spoločnosťou Hudec s. r. o., so sídlom v Bratislave, Lazaretská 23, IČO: 36 855 260, za ktorú koná advokát a konateľ JUDr. Marek Hudec, proti žalovanej K. V., trvalým pobytom v C. Č.. XXX, o zaplatenie 3 467,39 Eur s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Dunajská Streda pod sp. zn. 8C/13/2015, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Trnave z 18. apríla 2017 sp. zn. 26Co/128/2016, takto

rozhodol:

Dovolanie z a m i e t a.

Žalovanej náhradu trov dovolacieho konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

1.1. Okresný súd Dunajská Streda (ďalej len „súd prvej inštancie“ event. „prvoinštančný súd“) rozsudkom z 11. februára 2016 č. k. 8C/13/2015-93 konanie o zaplatenie 473,40 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8 % ročne za dobu omeškania od 19. marca 2012 do zaplatenia zastavil (I. výrok) a vo zvyšku žalobu žalobkyne zamietol (II. výrok). Žalobkyni vrátil na jej účet súdny poplatok vo výške 22,80 Eur prostredníctvom Pošty Košice (III. výrok). O trovách konania rozhodol tak, že žalovanej náhradu trov konania nepriznal (IV. výrok).

1.2. Rozhodnutie, ktorým konanie v časti o zaplatenie 473,40 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8 % ročne za dobu omeškania od 19. marca 2012 do zaplatenia zastavil, odôvodnil súd tým, že v tejto časti žaloby došlo zo strany žalobkyne k späťvzatiu žaloby skôr, ako začalo pojednávanie vo veci, a preto podľa v tej dobe platného a účinného ustanovenia § 96 ods. 1 a 3 zák. č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku v znení neskorších právnych predpisov („O. s. p.“) konanie v tejto časti zastavil, s tým, že predmetom sporu zostala žaloba o zaplatenie 2 993,99 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8 % ročne za dobu omeškania od 19. marca 2012 do zaplatenia a zaplatenie inkasných poplatkov v sume 21,00 Eur.

1.3. V odôvodnení rozhodnutia vo veci samej súd prvej inštancie poukázal na zákonné znenia ustanovení

§ 52 ods. 4, § 53 ods. 8, § 565 Občianskeho zákonníka a § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách (ďalej aj „zák. č. 483/2001 Z. z.“ event. „zákon o bankách“ a konštatoval, že na základe vykonaného dokazovania mal preukázané, že žalobkyňa neunesla dôkazné bremeno o svojom tvrdení, že došlo k platnému postúpeniu pohľadávky, teda nepreukázala, že jej právny predchodca pred zosplatnením pohľadávky poučil žalovanú o možnosti zosplatnenia, a že tak urobil v čase, ako to predpokladá zákonné ustanovenie § 565 a § 53 ods. 8 Občianskeho zákonníka. Z tohto dôvodu zosplatnenie, ktoré jej právny predchodca vykonal, nie je platné a účinné. Dôkazné bremeno o svojom tvrdení, že došlo k platnému zosplatneniu má žalobkyňa a toto svoje dôkazné bremeno neunesla. V tejto súvislosti súd prvej inštancie ďalej uviedol, že zákonný postup je zrejmý, najprv musí byť dané upozornenie a potom pri zachovaní zákonnej lehoty nie kratšej ako 15 dní môže zosplatniť pohľadávku, a tak si uplatniť svoje právo v zmysle ustanovenia § 565 Občianskeho zákonníka, avšak to najneskôr do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky. Takýto postup svojho právneho predchodcu žalobkyňa nepreukázala. Navyše nepreukázala ani účinky zosplatnenia, keď nepreukázala, kedy doručil jej právny predchodca zosplatnenie žalovanej. Následne súd prvej inštancie uviedol i to, že podľa ustanovenia § 92 ods. 8 zák. č. 483/2001 Z. z., banka môže postúpiť len tú časť svojej pohľadávky, ktorá je splatná, teda tú časť, ktorú už dlžník mal zaplatiť, ale nezaplatil riadne a včas. Splátky splatné v budúcnosti sa môžu stať splatnými skôr, len ak dôjde k platnému zosplatneniu. Potom je možné aj tieto splátky ako splatné a zosplatnené postúpiť. V prejednávanej veci žalobkyňa nepreukázala platnosť zosplatnenia právnym predchodcom, a z toho vyplýva záver, že zmluva o postúpení pohľadávok, pokiaľ sa týka pohľadávky voči žalovanej nie je platná, pretože právny predchodca žalobkyne touto zmluvou postúpil žalobkyni aj nezosplatnenú pohľadávku, čo je v rozpore s § 92 ods. 8 zák. č. 483/2001 Z. z.. Súd prvej inštancie preto konštatoval, že predmetné postúpenie je tak absolútne neplatným právnym úkonom v zmysle ustanovenia § 39 Občianskeho zákonníka a na túto neplatnosť musí prihliadať zo zákona bez ohľadu na to, či sa jej niekto dovoľal alebo nie. Z uvedených dôvodov preto žalobu žalobkyne (v rozsahu uplatňovanom po čiastočnom zastavení konania) zamietol.

2.1. Krajský súd v Trnave (ďalej len „odvolací súd“) na základe odvolania žalobkyne rozsudkom z 18. apríla 2017 rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti, t. j. vo výroku, ktorým žalobu žalobkyne zamietol a vo výroku o trovách konania potvrdil (prvý výrok). Zároveň rozhodol, že žalovaná má nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu (druhý výrok).

2.2. V odôvodnení rozhodnutia odvolací súd konštatoval, že zhodne so súdom prvej inštancie dospel k záveru, že pri vyhodnotení dokazovania každého z vykonaných dôkazov jednotlivo i vo vzájomných súvislostiach bolo dostatočným spôsobom preukázané, že žaloba žalobkyne je nedôvodná. Súd prvej inštancie na danú vec správne aplikoval ustanovenie § 92 ods. 8 zák. č. 483/2001 Z. z.. Zhodne so súdom prvej inštancie dospel k záveru, že v danom prípade sa žalobkyni nepodarilo preukázať jej aktívnu legitimitáciu, keď síce predložila zmluvu o postúpení pohľadávok zo 6. novembra 2012, nepreukázala však splnenie zákonných podmienok pre postúpenie predmetnej pohľadávky pôvodného veriteľa V. voči žalovanej ako dlžníčke.

2.3. Následne odvolací súd uviedol:

„11. Banka je v prípade porušenia zmluvnej povinnosti dlžníka splácať úver riadne a včas oprávnená vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru po doručení výzvy dlžníkovi, za podmienok stanovených v zákone o bankách, alebo zmluvu o úvere vypovedať, prípadne od nej odstúpiť, v súlade so všeobecnými obchodnými podmienkami. Banka túto možnosť v danom prípade zrejme nevyužila a žalobkyni postúpila pohľadávku bez toho, aby úver nadobudol mimoriadnu splatnosť, resp. aby zmluvný vzťah zanikol inak (výpoveďou, odstúpením). Pokiaľ ale nebola vyhlásená mimoriadna splatnosť úveru, resp. pokiaľ zmluvný vzťah nezanikol výpoveďou alebo odstúpením od zmluvy, nie je možné urobiť záver o tom, že by predmetný úver bol ku dňu postúpenia splatný. Splatnými do tej doby sa mohli stať len jednotlivé splátky úveru, so zaplatením ktorých bola žalovaná v omeškani.

14. Ustanovenie § 525 ods. 1 Občianskeho zákonníka zakazuje postúpiť okrem iného také pohľadávky, ktorých obsah by sa zmenou veriteľa zmenil. Pohľadávky banky voči svojim klientom treba považovať za takýto druh pohľadávok. S každou pohľadávkou banky voči klientovi sú totiž neoddeliteľne spojené špecifické povinnosti a požiadavky kladené na podnikanie bánk v zmysle § 27 a nasl. Zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách, ako aj obsiahle bankové tajomstvo (§ 91 a nasl. citovaného zákona). Tieto požiadavky a povinnosti nevyplývajú pre banku zo zmluvy s klientom, ale priamo zo zákona. Postúpením

pohľadávky z banky na inú osobu, ktorá týmto požiadavkám nepodlieha sa tak podstatným spôsobom mení obsah právneho vzťahu medzi veriteľom-postupníkom a dlžníkom v porovnaní so vzťahom medzi veriteľom - postupcom (bankou) a dlžníkom. Preto treba principiálne vychádzať z toho, že ustanovenie § 525 ods. 1 Občianskeho zákonníka bráni postupovaniu pohľadávok z takých právnych vzťahov, v ktorých je veriteľ povinný zo zákona zachovávať mlčanlivosť o záležitostiach dlžníka. Vzhľadom na uvedenú zákonnú výlukú ustanovenie § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. dovoľuje banke postúpiť jej pohľadávky voči klientovi za splnenia určitých podmienok (aby bol ohľadom tejto pohľadávky klient v omeškaní aspoň 90 dní a aby ho banka na jej splnenie písomne vyzvala). Ak tieto predpoklady nie sú splnené, pohľadávka banky je nepostupiteľná, pretože tomu bráni ustanovenie § 525 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Ak určitá pohľadávka nie je postupiteľná (teda jej postúpenie je objektívne neprípustné, zakázané), potom jej „postúpenie“ je svojim obsahom a účelom v priamom rozpore so zákonom a ako také je neplatné v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka, a to nielen medzi stranami zmluvy o postúpení, ale aj navonok, voči dlžníkovi. Kým teda v iných prípadoch neplatnosti zmluvy o postúpení (napr. kvôli nedostatočnej identifikácii pohľadávky) sa účinky tejto neplatnosti prejavia len medzi postupcom a postupníkom, no voči dlžníkovi je takéto postúpenie podľa § 526 ods. 2 Občianskeho zákonníka účinné, ak mu ho oznámi postupca, v prípadoch uvedených v § 525 Občianskeho zákonníka ani prípadné oznámenie postupcu v zmysle § 526 Občianskeho zákonníka nemá voči dlžníkovi žiadne účinky. Dlžník teda nie je povinný plniť postupníkovi bez toho, aby bol oprávnený domáhať sa preukázania zmluvy o postúpení.“

2.4. Priamo vo vzťahu k prejednávanej veci odvolací súd ďalej uviedol:

„16. V danom prípade zo zisteného skutkového stavu bolo zrejmé, že žalobkyňa nedokázala, že by v čase, keď mala byť pohľadávka V. voči žalovanej postúpená, boli tieto podmienky postúpenia splnené. Žalobkyňa tak nedokázala, že pred zosplatnením jej právnym predchodcom, právny predchodca (V.) upozornil žalovanú riadne a včas a pri zachovaní lehoty najmenej 15 dní na zosplatnenie. Žalobkyňa teda nepreukázala, že pohľadávka voči žalovanej bola v čase jej postúpenia na žalobkyňu spôsobilá na postúpenie v zmysle § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z.. V dôsledku toho nemožno považovať za dokázané, že toto postúpenie je platné (aj keby zmluva o postúpení bola účinná) a že žalobkyňa je oprávnená pohľadávku voči žalovanej uplatňovať pred súdom. Vzhľadom na uvedené je treba uzavrieť, že žalobkyňa nepreukázala, že sa platne a účinne stala veriteľom uplatňovanej pohľadávky, teda nepreukázala svoju aktívnu legitimáciu na jej uplatňovanie, a preto bolo dôvodné jej žalobu zamietnuť.“ Z uvedených dôvodov preto rozsudok súdu prvej inštancie v odvolaní napadnutých výrokoch podľa ustanovenia § 387 ods. 1 zákona č.160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) ako vecne správny potvrdil.

2.5. Pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov odvolacieho konania vychádzal odvolací súd z ustanovenia § 396 ods. 1 v spojení s ustanovením § 255 ods. 1 CSP a keďže žalovaná bola v odvolacom konaní úspešná, priznal jej voči žalobkyni nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu, s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia vo veci.

3.1. Proti rozsudku odvolacieho súdu podala žalobkyňa (ďalej aj „dovolateľka“) dovolanie, v ktorom žiadala, aby dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu i súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, eventuálne, aby rozsudok odvolacieho súdu zmenil tak, že zmení rozsudok súdu prvej inštancie a prizná jej celý aktuálne uplatňovaný nárok a nárok na náhradu trov konania.

3.2. Prípustnosť dovolania odôvodnila poukazom na ustanovenie § 421 ods. 1 písm. b/ CSP, pričom argumentovala tým, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnych otázok: 1/ či je možné platne dojednať fikciu doručenia zásielky, ak je táto doručovaná na poslednú známu adresu dlžníka, a takto dojednanú fikciu doručenia následne aplikovať (túto otázku súdy nižšej inštancie bližšie nezdôvodnili); a 2/ či ustanovenie § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách v znení do 31. decembra 2016 obmedzovalo právo banky postúpiť na tretiu osobu len pohľadávku, ktorá bola v čase postúpenia už splatná. Konštatovala, že tieto právne otázky doteraz neboli v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu dostatočne vyriešené.

3.3. V odôvodnení dovolania uviedla, že podľa jej názoru odvolací, ale aj prvoinštančný súd vec nesprávne právne posúdili, keď rozhodli, že sa jej v danom prípade nepodarilo preukázať aktívnu legitimáciu v spore, nakoľko nepreukázala splnenie podmienok pre postúpenie predmetnej pohľadávky,

keď nepreukázala doručenie výzvy jej právnej predchodkyne zo 16. januára 2012 žalovanej a nepreukázala tiež doručenie vyhlásenia úveru za predčasne splatný obsiahnutého v liste jej právnej predchodkyne z 23. februára 2012. Na základe toho súdy ustálili, že nepreukázala, že došlo k platnému vyhláseniu predčasnej splatnosti úveru poskytnutému žalovanej. Bez preukázania existencie vyhlásenia predčasnej splatnosti boli nižšie súdy toho názoru, že nemožno platne postúpiť predmetnú bankovú pohľadávku, odkazujúc na nimi vykonaný výklad § 92 ods. 8 zák. č. 483/2001 Z. z. v znení platnom do 31. decembra 2012, a preto žalobu pre nedostatok aktívnej vecnej legitímácie zamietli. V tejto súvislosti zdôraznila, že výklad právnej normy má byť v prípade pochybností v prospech jej adresáta. Adresátom ustanovenia § 92 ods. 8 zák. č. 483/2001 Z. z. nie je spotrebiteľ, ale banka a postupník, t. j. jej spoločnosť. Obsahom ustanovenia § 92 ods. 8 zák. č. 483/2001 Z. z. je (ako už súdu dokladovala odkazom na prácu A. S. J. P., N., Q..K.) z pohľadu spotrebiteľa ochrana jeho osobných údajov. Podporne tiež v tejto súvislosti poukázala na uznesenie Najvyššieho súdu ČR z 29. apríla 2008 sp. zn. 29Odo/1613/2005, podľa ktorého nemožno považovať úpravu bankového tajomstva za dôvod obmedzujúci postúpenie pohľadávky dlžníka, ktorý je v omeškaní, ako aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR zo 17. januára 2012 sp. zn. 33Cdo/681/2010, podľa ktorého je možné postúpiť aj pohľadávku, ktorá vznikne až v budúcnosti. Poznamenala, že uvedenú právnu otázku riešil napr. Krajský súd v Trenčíne v konaní sp. zn. 6Co/602/2016 odlišne, než odvolací súd, keď v obdobnej veci, predmetom ktorej bol nárok pozostávajúci z postúpenia jednotlivých anuitných splátok na ňu ako žalobkyňu, súd nekonštatoval nemožnosť postúpenia takejto pohľadávky a uplatnený nárok jej priznal. Zjavne Krajský súd v Trenčíne ustanovenie § 92 ods. 8 zák. č. 483/2001 Z. z. vykladal odlišne od výkladu urobeného odvolacím a prvoinštančným súdom v tomto spore. Zároveň v súvislosti so zdôvodnením prípustnosti dovolania uviedla, že nejde o prípad podľa § 422 ods. 1 písm. b/ CSP, keďže hodnota sporu je vyššia ako uvedené obmedzenie.

3.4. Žalobkyňa (dovolateľka) v písomnom podaní z 25. apríla 2019 formálne označenom ako „Vyjadrenie a doplnenie argumentácie dovolania v 2. otázke s ohľadom na ostatné rozhodnutia dovolacích a odvolacích súdov“ doplnila argumentáciu k výkladu ustanovenia § 92 ods. 8 zák. č. 483/2001 Z. z.. Podľa jej názoru nesprávne právne posúdenie, v dôsledku ktorého súdy nižšej inštancie vo veci nerozhodli správne, spočíva v právnej otázke, či zákon v ustanovení § 92 ods. 8 zák. č. 483/2001 Z. z. v znení do 31. decembra 2016 obmedzoval právo banky postúpiť na tretiu osobu len pohľadávku, ktorá bola v čase postúpenia už splatná. Táto právna otázka nebola doteraz v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu dostatočne vyriešená, pričom rozhodovacia prax krajských i okresných súdov je v tomto ohľade nejednotná (viď rozhodnutia Krajského súdu v Trnave sp. zn. 26Co/134/2016, 26Co/21/2017, 26Co/75/2017, 9Co/124/2017, 10Co/123/2017, 10Co/151/2017).

3.5. V neskoršom podaní doručenom dovolaciemu súdu 9. mája 2019 dovolateľka v súvislosti so zdôvodnením prípustnosti dovolania uviedla, že v prípade tohto dovolania nejde o prípad podľa § 422 ods. 1 písm. b/ CSP, keďže hodnota sporu je vyššia ako uvedené zákonné obmedzenie. Poukázala na to, že v súvislosti s prípustnosťou dovolania s ohľadom na majetkový cenzus zaznamenala istú názorovú nejednotnosť senátov Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (sp. zn. 6Cdo/35/2018, 1Cdo/24/2018, 4Cdo/187/2017). Pokiaľ by dovolací súd v tomto prípade dospel k záveru, že dovolanie nie je prípustné z dôvodu nesplnenia majetkového cenzu a nemožnosti použitia zníženého majetkového cenzu v zmysle § 422 ods. 1 písm. b/ CSP, navrhla, aby senát dovolacieho súdu túto vec v zmysle § 48 ods. 1 CSP postúpil na prejednanie a rozhodnutie veľkému senátu občianskoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky.

4. Žalovaná sa k podanému dovolaniu písomne nevyjadrila.

5.1. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ event. „dovolací súd“) uznesením z 30. mája 2019 sp. zn. 5Cdo/123/2017 dovolanie žalobkyne odmietol a žalovanej nepriznal nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

5.2. Rozhodnutie o odmietnutí dovolania podľa ustanovenia § 447 písm. c/ CSP dovolací súd zdôvodnil tým, že je neprípustné, keďže ustanovenie § 422 ods. 1 písm. b/ CSP týkajúce sa zníženého majetkového cenzu je aplikovateľné len v prípade, keď dovolanie v spore s ochranou slabšej strany podala slabšia strana (spotrebiteľ). Keďže v tomto prípade bol dovolateľom dodávateľ, nie spotrebiteľ, pre posúdenie prípustnosti dovolania je zákonným majetkovým cenzom v zmysle ustanovenia § 422 ods.

1 písm. a/ CSP desaťnásobok minimálnej mzdy. Predmetom dovolacieho konania bol napadnutý výrok o peňažnom plnení neprevyšujúcom desaťnásobok minimálnej mzdy, a preto prípustnosť dovolania žalobkyne v zmysle ustanovenia § 422 ods. 1 písm. a/ CSP bola vylúčená.

6.1. Na základe ústavnej sťažnosti žalobkyne (dovolateľky), ktorou namietala porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd výrokom uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Cdo/123/2017 z 30. mája 2019 Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej aj „ústavný súd“) nálezom z 28. januára 2020 sp. zn. I. ÚS 382/2019 - 46 rozhodol, že základné právo obchodnej spoločnosti Alektum, s. r. o. [žalobkyne (dovolateľky) v tomto dovolacom konaní - poznámka dovolacieho súdu] na súdnu ochranu zaručené čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a jej právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uzneseniami Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Cdo/35/2018 z 28. marca 2019 a sp. zn. 5Cdo/123/2017 z 30. mája 2019 porušené boli (I. výrok). Uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Cdo/35/2018 z 28. marca 2019 a sp. zn. 5Cdo/123/2017 z 30. mája 2019 zrušil a veci mu vrátil na ďalšie konania (II. výrok). Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky uložil povinnosť nahradiť obchodnej spoločnosti Alektum, s. r. o., trovy konania v sume 623,27 Eur na účet jej právnej zástupkyne advokátskej kancelárie Hudec s. r. o., Lazaretská 23, Bratislava, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu (III. výrok). Vo zvyšnej časti ústavnej sťažnosti nevyhovel (IV. výrok).

6.2. Ústavný súd zdôvodnil rozhodnutie tým, že výklad relevantného ustanovenia § 422 ods. 1 písm. b/ CSP zo strany dovolacieho súdu nie je ústavne konformný. Z uvedeného dôvodu má preferovanie zvýšenej procesnej ochrany spotrebiteľa pri prístupe k dovolaniu povahu neodôvodneného a paušálneho uplatňovania nadradeného postavenia slabšej strany, ktoré porušuje princíp rovnosti zbraní, resp. rovnosti strán v spore, keďže neodôvodnene stavia sťažovateľku ako dovolateľku do podstatne nevýhodnejšej pozície oproti druhej strane.

7. Dovolací súd viazaný právnym názorom vysloveným ústavným súdom pristúpil k opätovnému rozhodovaniu o dovolaní žalobkyne a po zistení, že dovolanie podala v zákonnej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), skúmal, či sú splnené aj ďalšie podmienky dovolacieho konania a predpoklady prípustnosti dovolania a bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie je vzhľadom na uplatnený dovolací dôvod (§ 421 ods. 1 písm. b/ CSP) prípustné, avšak nie je dôvodné.

8. Z ustanovenia § 419 CSP vyplýva, že proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú špecifikované v ustanoveniach § 420 a 421 CSP.

9. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f/ CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa v dovolaní uviesť, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a náležitým spôsobom označiť dovolací dôvod (§ 420 alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

10. V danom prípade dovolateľka vyvodila prípustnosť podaného dovolania z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b/ CSP, pričom argumentovala, že dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu vychádzalo z nesprávneho vyriešenia právnych otázok, ktoré v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte neboli vyriešené, ak to konkrétne: 1/ či je možné platne dojednať fikciu doručenia zásielky (obsahujúcej hmotnoprávny úkon - poznámka dovolacieho súdu), ak je táto doručovaná na poslednú známu adresu dlžníka, a takto dojednanú fikciu doručenia následne aplikovať; 2/ či ustanovenie § 92

ods. 8 zák. č. 483/2001 Z. z. v znení do 31. decembra 2016 obmedzovalo právo banky postúpiť na tretiu osobu len pohľadávku, ktorá bola v čase postúpenia už splatná.

11. So zreteľom na riadne nastolenie právnej otázky (resp. právnych otázok) spôsobom zodpovedajúcim § 421 ods. 1 písm. b/ CSP a v situácii, na ktorú sa vzťahuje toto ustanovenie, dospel dovolací súd k záveru, že dovolanie žalobkyne je v danom prípade procesne prípustné. Následne preto skúmal, či podané dovolanie je dôvodné (či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu skutočne vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci v predmetných právnych otázkach).

12. Právnym posúdením veci je aplikácia práva na zistený skutkový stav. Je to činnosť súdu spočívajúca v podradení zisteného skutkového stavu príslušnej právnej norme, ktorá vedie súd k záveru o právach a povinnostiach účastníkov právneho vzťahu. Súd pri tejto činnosti rieši právne otázky (questio iuris). Ich riešeniu predchádza riešenie skutkových otázok (questio facti), teda zistenie skutkového stavu. Právne posúdenie je všeobecne nesprávne, ak sa súd dopustil omylu pri tejto činnosti, t. j. ak posúdil vec podľa právnej normy, ktorá na zistený skutkový stav nedopadá, alebo správne určenú právnú normu nesprávne vyložil, prípadne ju na daný skutkový stav nesprávne aplikoval.

13.1. Ustanovenie § 45 ods. 1 Občianskeho zákonníka upravuje režim doručovanie hmotnoprávných úkonov. V zmysle uvedeného ustanovenia prejav vôle pôsobí voči neprítomnej osobe od okamihu, keď jej dôjde. V danom prípade sa jedná o takzvanú teóriu dôjdenia, a teda pri hmotnoprávných úkonoch sa nevyžaduje skutočné doručenie a prevzatie písomnosti zachytávajúcej právny úkon.

13.2. Účinnosť adresovaných jednostranných hmotnoprávných úkonov v režime Občianskeho zákonníka, resp. celkovo v oblasti súkromného práva predpokladá, že prejav vôle dôjde, resp. je doručený adresátovi, t. j. že sa dostane do sféry jeho dispozície - už týmto okamihom začína právny úkon pôsobiť voči druhej zmluvnej strane. Slovné spojenie „dostane do jeho dispozície sféry“ nemožno vykladať v zmysle procesnoprávných predpisov. Je ním potrebné rozumieť objektívnu možnosť neprítomnej osoby zoznámiť sa s jej adresovaným právnym úkonom. Právna teória i súdna prax takou možnosťou chápe nielen samotné prevzatie písomného hmotnoprávneho úkonu adresátom, ale i také prípady, kedy doručením listu či telegramu, obsahujúceho prejav vôle, do bydliska alebo sídla adresáta či do jeho poštovej schránky, poprípade i hodením oznámenia do poštovej schránky o uložení takej zásielky, nadobudol adresát hmotnoprávneho úkonu objektívnu príležitosť zoznámiť sa s obsahom zásielky. Pritom nie je nevyhnutné, aby sa adresát skutočne zoznámil s obsahom hmotnoprávneho úkonu, postačuje, že mal objektívnu možnosť spoznať jeho obsah (napr. uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 28. januára 2011 sp. zn. 5Cdo/129/2010). Teória dôjdenia vychádza z toho, že z hľadiska pôsobenia (perfektnosti) prejavu vôle nie je dôležitá skutočná vedomosť adresáta právneho úkonu, pretože inak by adresát mohol účinkom prejavu vôle druhého účastníka zabrániť nepreberaním písomností. Dôjdením do sféry vplyvu príjemcu sa rozumie napríklad vhadenie listu do schránky príjemcu alebo dôjdenie mailu na mailovú adresu príjemcu, ak príjemca dal v zmluve najavo, že písomnosti možno poslať aj elektronicky. Rozhodujúce je objektívne hľadisko, t. j. ak sa preukáže, že adresát mal reálnu možnosť oboznámiť sa s prejavom vôle, nastávajú právne účinky jednostranného právneho úkonu obsahujúceho takýto prejav bez ohľadu na to, či sa s ním adresát skutočne oboznámil. Pre čas dôjdenia prejavu vôle ďalej platí, že prejav vôle musí dôjsť adresátovi v čase, v ktorom sa podľa obvyklých okolností mohol s obsahom prejavu vôle oboznámiť; záleží teda na tom, kedy adresát mal a mohol predpokladať prijatie prejavu. Dôjdením prejavu vôle do dispozície sféry adresáta sa završuje proces účinného doručenia právneho úkonu a od tohto momentu je právny úkon pre konajúci subjekt záväzný a nemožno ho jednostranne odvolať.

13.3. V zmluvnej právnej praxi sa zvyknú v súvislosti s doručovaním právnych úkonov a iných listín v zmluvách používať dojednania upravujúce tzv. fikciu doručenia, podľa ktorej sa zásielka považuje za doručenú bez ohľadu na to, či doručenie (v zmysle faktického prevzatia zásielky) bolo reálne vykonané. V tomto smere možno rozlišovať dve situácie fikcie doručenia, a to: 1/ zásielka sa považuje za doručenú uplynutím vopred určených dní odo dňa jej odoslania, 2/ zásielka sa považuje za doručenú dňom jej vrátenia odosielajúcemu subjektu z dôvodu neprevzatia adresátom. K prvému spôsobu dojednania fikcie doručenia zaujala súdna prax odmietavé stanovisko, podľa ktorého dohodou zmluvných strán nemožno platne dojednať nevyvrátiteľnú domnienku ani fikciu, že určitá zásielka obsahujúca právny úkon sa

považuje za doručenie len na základe jej odoslania bez toho, aby došla do sféry adresáta. Podľa tohto názorového prúdu fikcia doručenia neobstojí ako platne dojednaná pre jej rozpor s ustanovením § 45 ods. 1 Občianskeho zákonníka v spojení s ustanovením § 39 Občianskeho zákonníka. Princíp doručovania právnych úkonov ako podmienka ich účinnosti vyplýva nielen z § 45 Občianskeho zákonníka, ale je jednou z hlavných zásad súkromného práva. Je neprípustné, aby k vzniku, zmene alebo zániku práv a povinností účastníkov právnych vzťahov dochádzalo na základe prejavu vôle konajúceho subjektu bez toho, aby mal adresát minimálne objektívnu možnosť sa s týmto úkonom oboznámiť - ak má byť určitý právny úkon uskutočnený jednou osobou významný pre inú osobu, musí mať táto osoba aspoň príležitosť spoznať jeho obsah (musí dôjsť do jej dispozičnej sféry). Dispozičná sféra adresáta je vymedzená zmluvne dohodnutým doručovacím režimom, t. j. kontaktnými adresami účastníkov alebo určením kontaktnej osoby (spravidla v záhlaví zmluvy) s tým, že doručenie písomnosti je účinné už tým, že sa doručí do dohodnutého miesta alebo určenej osobe. Týmto okamihom sa zásielka dostáva do sféry adresáta, pričom už nie je dôležité, či sa adresát s obsahom zásielky zoznámil alebo nie. Z podstaty doručovania tak pre účastníkov zmluvného vzťahu vyplýva povinnosť zabezpečiť v danom mieste alebo u určenej osoby prijímanie zásielok. Pri zmene dohodnutého režimu doručovania majú zmluvné strany vzájomnú oznamovaciu povinnosť, aby sa zabezpečila účinnosť doručovania právnych úkonov - zmluvnej strane nemožno pričítať v jej neprospech, že doručovala na pôvodne dohodnutú adresu, ak jej táto zmena nebola včas oznámená (z dôvodu právnej istoty v právnych vzťahov možno odporučiť dojednanú notifikačnú povinnosť týkajúcu sa zmien v doručovaní výslovným spôsobom v zmluve). Je neprípustné, aby adresát porušením povinnosti oznámiť novú adresu požíval výhody spočívajúce v zmarení právnych účinkov pre neho nepriaznivých právnych úkonov, a to na úkor konajúcej osoby, ktorá koná v súlade s tým, čo bolo pre doručovanie dohodnuté. Pri druhom spôsobe dojednaní fikcie doručenia je irelevantné, či sa adresát v mieste doručovania skutočne zdržiava - dôležité je to ako vymedzil spôsob prijímania zásielok v zmluve. Predpokladá sa, že ak účastník zmluvy uvedie určitú adresu, tak tým vymedzil svoju dispozičnú sféru, kde má zabezpečenú možnosť oboznámiť sa s doručovanou zásielkou. Opačná argumentácia by totiž viedla k absurdným dôsledkom - zmluvná strana by úmyselne uviedla adresu, na ktorej sa nezdržiava, aby znemožnila účinné doručovanie. Takto dojednanú fikciu doručenia možno istým spôsobom považovať za nadbytočnú, nakoľko pri doručovaní hmotnoprávnych úkonov sa nevyžaduje reálne prevzatie zásielky adresátom - z toho vyplýva, že aj bez takto dojednanej fikcie doručenia sa bude právny úkon považovať za doručenie bez ohľadu na jeho faktické prevzatie, ak dôjde do dispozičnej sféry adresáta. Konceptia Občianskeho zákonníka je postavená na dispozitívnosti väčšiny jeho ustanovení, pričom v mnohých prípadoch je ponechané na zmluvnej slobode účastníkov, akým spôsobom pre svoje záväzkové vzťahy zákonnú úpravu modifikujú. V súlade s ustanovením § 2 ods. 3 Občianskeho zákonníka si totiž účastníci môžu vzájomné práva a povinnosti upraviť dohodou odchylné od zákona, ak to zákon výslovne nezakazuje a ak z povahy ustanovení zákona nevyplýva, že sa od nich nemožno odchyliť. Z povahy ustanovenia § 45 ods. 1 Občianskeho zákonníka vyplýva, že ide o kogentné ustanovenie, ktoré nepripúšťa odchylnú dohodu zmluvných strán v podobe fikcie doručenia. Právna konštrukcia doručovania upravená týmto ustanovením totiž zabezpečuje spravodlivé vyvažovanie záujmov zmluvných strán. Adresátovi právneho úkonu poskytuje možnosť oboznámiť sa s obsahom právneho úkonu a taktiež istotu, aby účinky daného právneho úkonu nenastali bez toho, že mu to nebolo umožnené. Subjekt realizujúci právny úkon má na druhej strane istotu, že doručovaný právny úkon sa stane právne perfektným a vyvolá zamýšľané právne následky aj v prípade, že sa adresát vyhýba prevzatíu zásielky, príp. zmari jej doručenie hoci i z nedbanlivosti (napr. zmenou doručovacej adresy bez oznámenia tejto skutočnosti druhej zmluvnej strane). Tu je potrebné poukázať práve na požiadavku právnej istoty na strane adresáta, aby sa mohol s prejavom vôle oboznámiť, ale zároveň sa chráni aj právna istota odosielateľa v tom zmysle, že ak sa adresát mal možnosť (príležitosť) oboznámiť s prejavom vôle, ale sa tak nestalo, prejav vôle sa považuje za účinný. Pritom nie je podstatné, či sa adresát s obsahom zásielky aj skutočne oboznámil. Je potrebné si však uvedomiť, že v prípade sporu o doručenie písomnosti bude dôkazné bremeno o doručení zaťažovať odosielateľa. Je preto vhodné, aby odosielateľ vhodným spôsobom doručenie zásielky adresátovi zdokumentoval, resp. ju vedel relevantne preukázať.

13.4. Nakoľko v danom spore sa jedná o spotrebiteľský spor, je nevyhnutné taktiež poukázať na ustanovenie § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka, keď v takýchto sporoch je nevyhnutné posudzovať inštitút dojednaní oveľa prísnejšie, t. j. cez test prijateľnosti zmluvných podmienok spotrebiteľských

zmlúv.

13.5. Na základe uvedeného dospel dovolací súd k záveru, že v danom prípade bolo možné platné dojednanie fikcie doručenia (v zmysle článku X. 3. úverovej zmluvy), nakoľko neodporuje ustanoveniu § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka upravujúcemu neprijateľnosť zmluvných podmienok, pretože nespôsobovalo nevýhodnosť pre spotrebiteľa a bolo v súlade s ustanoveniami upravujúcimi zmluvnú voľnosť strán. Dovolací súd však zároveň konštatuje, že táto dovolateľkou vymedzená právna otázka je prípustná, avšak nie je dôvodná.

14.1. Ako už bolo konštatované (bod 3.2.), dovolateľka v súvislosti s uplatnením prípustnosti dovolania podľa ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b/ CSP vymedzila i ďalšiu právnu otázku a to, či ustanovenie § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách v znení do 31. decembra 2016 obmedzovalo právo banky postúpiť na tretiu osobu len pohľadávku, ktorá bola v čase postúpenia už splatná.

14.2. Vo všeobecnosti platí, že postúpenie pohľadávky (cesia) spočíva v tom, že do existujúceho záväzku namiesto doterajšieho veriteľa vstúpi nový veriteľ, čiže dochádza k zmene v osobe veriteľa. Táto zmena sa nedotýka práv ani povinností dlžníka vyplývajúcich pre neho zo záväzku, a preto sa na platnosť zmluvy o postúpení nevyžaduje súhlas dlžníka. Zámerom právnej úpravy postúpenia pohľadávky je zabrániť tomu, aby postúpením pohľadávky došlo k zhoršeniu právneho postavenia dlžníka. Za týmto účelom sa mu zachováva všetky námietky proti postúpenej pohľadávke a rovnako aj možnosť namietať voči tejto pohľadávke svoje vzájomné pohľadávky. Následky postúpenia sa tak predovšetkým prejavujú v právnom postavení postupcu, ktorý stráca postúpenú pohľadávku so všetkým príslušenstvom i právami s ňou spojenými. Postupník sa na základe postúpenia pohľadávky stane veriteľom namiesto postupcu a pohľadávku nadobudne so všetkými právami, ktoré sú s ňou spojené. Keďže ide o významnú zmenu v osobe veriteľa, Občiansky zákonník ustanovuje pre postúpenie pohľadávky písomnú formu a zároveň ustanovuje, ktoré pohľadávky nie sú spôsobilým predmetom postúpenia. Osobitné predpisy môžu upravovať postúpenie pohľadávok v špecifických prípadoch odlišne, resp. môžu upravovať osobitné podmienky, ktorých splnenie je na platné postúpenie potrebné.

14.3. Podľa § 92 ods. 8 zák. č. 483/2001 Z. z. v znení účinnom v čase postúpenia pohľadávky, ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len „postupník“), aj bez súhlasu klienta. Toto právo banka alebo pobočka zahraničnej banky nemôže uplatniť, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke alebo pobočke zahraničnej banky omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva; to neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok. Pri postúpení pohľadávky je banka alebo pobočka zahraničnej banky povinná odovzdať postupníkovi aj dokumentáciu o záväzkovom vzťahu, na ktorého základe vznikla postúpená pohľadávka; banka alebo pobočka zahraničnej banky môže postupníkovi poskytnúť informáciu o jednotlivých iných záväzkových vzťahoch medzi bankou alebo pobočkou zahraničnej banky a klientom len za podmienok a v rozsahu ustanovených týmto zákonom.

14.4. Z dôvodovej správy k zákonu o bankách vyplýva, že zákonodarca úpravou § 92 ods. 8 mal na mysli oprávnenie banky postúpiť časť peňažného záväzku, s ktorým je dlžník po stanovenú dobu napriek písomnej výzve banky v omeškaní. Uvedené ustanovenie malo banku motivovať k tomu, aby podnikla určité kroky smerujúce k ukončeniu záväzkového vzťahu pri dlhodobom nesplácaní úveru dlžníkom a nemala by len počas celého trvania zmluvy každý mesiac pripisovať na účet dlžníka úroky, poplatky, úroky z omeškania a rôzne iné sankcie, aby sa dlh neustále zvyšoval. Takéto správanie banky nespĺňa požiadavku prístupu s odbornou starostlivosťou, ako to vyplýva zo zákona o ochrane spotrebiteľa. Nie je v záujme spotrebiteľa, aby po uzavretí úverovej zmluvy s bankou táto kedykoľvek počas trvania záväzkového vzťahu postupovala pohľadávku voči spotrebiteľovi tretej osobe, ktorá napríklad nepodlieha dozoru a dohľadu Národnej banky Slovenska. Takéto konanie banky by sa priečilo účelu a zmyslu zákona o bankách, keďže poskytovanie úverov a ich správa je špecifickou, osobitne právnym predpisom upravenou činnosťou.

14.5. Rozhodujúcou okolnosťou v prejednávacom prípade je primárne zásadná skutočnosť (ktorú nemožno opomíňať), že sa jedná o spotrebiteľský spor (pohľadávka banky zo spotrebiteľského úveru).

Zároveň ďalšími zo zákona o bankách vyplývajúcimi skutočnosťami (zákonnými podmienkami) platného postúpenia pohľadávky z úveru je preukázateľné zaslanie písomnej výzvy banky dlžníkovi (v omeškaní) a dlžníkovo následné nepretržité omeškanie dlhšie ako 90 dní. Toto sú zákonné špeciálne podmienky, ktoré musia byť splnené v prípade postúpenia čo i len časti pohľadávky banky na tretiu (nebankovú) osobu, nakoľko zákon o bankách je špeciálnym predpisom vo vzťahu k Občianskemu zákonníku. Tieto isté podmienky musia byť splnené aj pri prelomení bankového tajomstva (porovnaj § 92 ods. 8 tretia veta zák. č. 483/2001 Z. z.), aby nedošlo k jeho porušeniu.

14.6. V zmysle ustanovenia § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka (do 30. júna 2011 - § 53 ods. 8), ak ide o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sa má vykonať v splátkach, môže dodávateľ uplatniť právo podľa § 565 najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva.

14.7. Z ustanovenia § 565 Občianskeho zákonníka však vyplýva, že ak ide o plnenie v splátkach, môže veriteľ žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky, len ak to bolo dohodnuté alebo v rozhodnutí určené. Toto právo však môže veriteľ použiť najneskôr do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky. Inak povedané, právo veriteľa požadovať zaplatenie celej pohľadávky z dôvodu straty výhody splátok je podľa citovaného ustanovenia časovo obmedzené tak, že veriteľ ho môže použiť najneskôr do splatnosti najbližšej ďalšej splátky.

14.8. Dovolací súd po oboznámení sa s obsahom spisu vychádzajúc z vyššie citovaných ustanovení § 53 ods. 9 v spojení s § 565 Občianskeho zákonníka dospel k záveru, že v prejednávanej veci nedošlo k platnému postúpeniu splatnej pohľadávky. Z článku IV. 1. Zmluvy o rýchлом poistenom spotrebiteľskom úveru pre obyvateľstvo č. 0311 3002 11 RSU z 15. augusta 2011 (č. l. 5 - 12 spisu) totiž vyplýva, že za účelom splácania predmetného spotrebiteľského úveru bol zmluvnými stranami dohodnutý pravidelný termín mesačných splátok úveru na 15. deň v mesiaci. K doručeniu právneho úkonu formálne označeného ako „Výzva na zaplatenie záväzku po lehote splatnosti“ zo 16. januára 2012 (č. l. 56 spisu) žalovanej došlo v zmysle článku X. 3. úverovej zmluvy dňa 23. januára 2012 (viď vrátená poštová zásielka č. l. 56 p. v. spisu) a k doručeniu vyhlásenia úveru za predčasne splatný došlo na základe právneho úkonu formálne označeného ako „Vyhlásenie úveru za predčasne splatný“ z 23. februára 2012 (č. l. 19 spisu) v zmysle článku X. 3. úverovej zmluvy až dňa 8. marca 2012 (viď vrátená poštová zásielka č. l. 19 p. v. spisu). Z toho jednoznačne vyplýva, že veriteľ nerealizoval svoje právo na zaplatenie celej pohľadávky v súlade s druhou vetou vyššie citovaného ustanovenia § 565 Občianskeho zákonníka. Keďže podľa názoru dovolacieho súdu ustanovenie § 92 ods. 8 zák. č. 483/2001 Z. z. v znení účinnom v čase postúpenia pohľadávky (viď bod 14.3.) umožňovalo banke právo postúpiť inej osobe (a to aj osobe, ktorá nie je bankou) len splatnú pohľadávku, resp. časť pohľadávky, ktorá je splatná, a v tomto prípade došlo k postúpeniu nesplatnej pohľadávky, išlo o postúpenie v rozpore s uvedeným ustanovením, a teda o absolútne neplatný právny úkon v zmysle ustanovenia § 39 Občianskeho zákonníka.

14.9. Dovolací súd konštatuje, že právne posúdenie tejto dovolateľkou nastolenej otázky odvolacím súdom zodpovedá vyššie uvedeným záverom dovolacieho súdu. Dovolanie ohľadom tejto otázky je teda prípustné, avšak nedôvodné.

15. Z uvedených dôvodov dovolací súd dovolanie dovolateľky podľa ustanovenia § 448 CSP zamietol.

16. Žalovaná bola v dovolacom konaní úspešná, a preto na základe ustanovenia § 453 ods. 1 s použitím § 255 ods. 1 CSP by mala (potenciálny) nárok na náhradu trov dovolacieho konania. Žalovanej však preukázateľne žiadne trovy dovolacieho konania nevznikli (k dovolaniu žalobkyne sa nevyjadřila), a preto jej dovolací súd náhradu trov dovolacieho konania nepriznal.

17. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok